

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.057/2015/6.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a dr. Soós Imre jogtanácsos által képviselt felperesnek az I. r. alperes, valamint a Dr. Keszthelyi Mónika Ügyvédi Iroda által képviselt II. r. alperesek ellen vezetői felelősség megállapítása iránt a Budapest Környéki Törvényszéken 7.G.40.468/2011. számon indult perben a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.366/2014/6. számú jogerős ítélete ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult eljárásban - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. r. alperesnek 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 70.000 (hetvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I N D O K O L Á S

A felperes társaság 2006. június 27. és 2006. szeptember 14. között nettó 27.170.000 Ft értékben szellemi termékeket szerzett be a **C.H. Kft.**-től, valamint ugyanebben az időszakban, ezen beszerzésekhez kapcsolódóan különböző szolgáltatásokat vett igénybe, további 35.391.000 Ft külön díjazás ellenében. A felperes forgóeszköz állománya és a rövid lejáratú kötelezettségeinek aránya 2006. évben 69%-ról 42%-ra csökkent. A tulajdonosok a társaság jegyzett tőkéjét 2006. évben 14.000.000 Ft befizetéssel 17.000.000 Ft-ra emelték. A cég ebben az évben 82.860.000 Ft nettó árbevétel mellett, üzemi szinten -8.287.000 Ft eredményt realizált és az eredményesség az előző évhez képest - a bevétel növekedése ellenére - romlott.

A 2006. június 27. és 2006. szeptember 14. között beszerzett szellemi termékeket a felperes társaság 2006. december 30., majd fennmaradó részében 2007. március 30. napján értékesítette az **E.B. Kft.** részére. E céget 2006. február 14-én az alperesek alapították, a tagsági viszonyuk abban 2006. december 30-án szűnt meg. A szellemi termékek (szoftver és műszaki dokumentáció) értékesítésére 2006. december 30-án létrejött szerződés szerint összesen 9.600.000 Ft értékben került sor. Ezzel egy időben a felperes könyveiből 25.694.000 Ft immateriális jószág nyert kivezetést, 16,67%-os leírási kulcs alkalmazása mellett. Tekintettel arra, hogy a kivezetett szellemi termékek könyv szerinti értéke a 2006. december 30-i értékesítés napján 22.624.889 Ft-ot tett ki, mindennek eredményhatása szerint a felperesi társaság az ügylet során 14.624.889 Ft számviteli veszteséget szenvedett el. A szellemi termékek fennmaradó részének elidegenítésére 2007. március 30. napján került sor, bruttó 13.950.000 Ft értékben. Ezek könyv szerinti értéke az adott időszakban, szintén 16,67%-os leírási kulcs alkalmazása mellett, 12.226.104 Ft volt, amelynek a vételárral való egybevetése szerint a társaság ezen ügylet során 601.104 Ft számviteli veszteséget realizált.

A felperes 2006. december 31. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, majd 2009. november 5-ei kezdő időponttal felszámolás indult ellene. A felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben a felperes ügyvezetői az alperesek voltak: az I. r. alperes 2003. december 10-től 2007. szeptember 28-ig, a II. r. alperes pedig egyrészt 2003. december 10. napjától 2006. július 26. napjáig, másrészt 2007. szeptember 28-tól 2009. november 5-ig, a felszámolás kezdő időpontjáig.

A felperes összecszerűségében az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás keretében beszerzett igazságügyi szakvéleményre támaszkodva módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján, egyetemlegesen felelnek a felperes szellemi termékeinek értékesítésével bekövetkezett 15.225.992 Ft vagyoncsökkenésért.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elsőfokú bírósággal egyezően tényként állapította meg, hogy a II. r. alperes a keresetben hivatkozott két szerződés megkötésének időpontjában, azaz 2006. december 30-án, illetőleg 2007. március 30-án nem volt a felperesi gazdasági társaság ügyvezetője, következésképpen a

felelőssége a Cstv. 33/A. §-a alapján nem állapítható meg.

Egyetértett azzal is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése, vagyis 2006. december 31. napja, továbbá az első szerződés megkötése, azaz 2006. december 30. napja közötti időeltérés olyan csekély, hogy az I. r. alperes felelősségének vizsgálata mindkét megállapodással összefüggésben indokolt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette azzal, hogy a felszámoló 2010. december 10-i keltezéssel, 2010. november 30. napjával bezárólag közbenső mérleget készített. Eszerint ezen időpontban az adós társaságnak a hitelezők kielégítésére rendelkezésre álló vagyona 34.300.000 Ft volt. Rögzítette továbbá, hogy a felszámoló a felszámolás megindulását követően feljelentést tett csődbűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt, az ismeretlen tettes ellen folytatott nyomozás azonban megszüntetésre került.

Kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. §-ának és a Pp. 164. § (1) bekezdésének egybevetése alapján a felperesnek az eredményes igényérvényesítéshez bizonyítania kell, hogy az adós gazdálkodó szervezet mely időpontban került fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe; ezen időpontot követően az alperes, mint az adós gazdálkodó szervezet vezetője a vezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el; ezen jogellenes ügyvezetés során tanúsított jogellenes magatartás következtében csökkent az adós vagyona; és a vezetői magatartás, valamint a bekövetkezett vagyonvesztés között ok-okozati összefüggés áll fenn. Hozzátette, hogy a vezető ezen jogszabályhoz kapcsolódóan akkor mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében.

Egyetértett az elsőfokú bíróságnak a szakvélemény alapján levont, azon következtetésével, hogy az értékesített immateriális javak sajátos jellege folytán a felperest kimutatott, bizonyított kár nem érte. Hozzátette, hogy a kár az adott tényállás mellett nem azonosítható a könyv szerinti értékvesztéssel. Ezért az alperesek Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősségét - az elsőfokú bíróság álláspontjával egyezően - nem látta megállapíthatónak.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében, valamint - a felülvizsgálati kérelem tartalma szerint - a Pp. 206. § (1) bekezdésben írtakat.

A felülvizsgálati kérelemben előadta, hogy a felperesi gazdasági társaság a 2006. július 5-én megkötött támogatási szerződés szerint egyedi bútor tervezésének, forgalmazásának, kivitelezésének, szerelésének támogatásához szoftver beszerzésre, 39.766.000 Ft

beruházási összköltséghez 19.566.500 Ft vissza nem térítendő támogatást kapott. A beruházás üzemeltetését - további kikötések mellett - 5 évig vállalta. Ezen túlmenően 2006. október 25-én a **MFB Zrt.**-vel beruházási kölcsönszerződést kötött azzal a feltétellel, hogy a vagyontárgyait nem idegenítheti el, a beruházásokkal létrehozott kapacitásokat, szolgáltatásokat az eredeti célnak megfelelően 5 évig változatlanul folyamatosan fenntartja és személyében működteti. Az alperesek mindezek ellenére megszegték a támogatási, valamint a kölcsönszerződésben foglaltakat, mivel miután a hitelezők pénzéből a tulajdonukban álló **C.H. Kft.**-vel kifejlesztették a szoftvert, azt 2006. december 30-án és 2007. március 30-án értékesítették az érdekeltségi körükbe tartozó **E.B. Kft.** részére, annak nyereséges működése érdekében.

A felperes sérelmezte, hogy a kirendelt szakértő, valamint az eljáró bíróságok szerint az értékesített szoftver egy speciális szoftver volt, amely piaci szereplők számára nem képezett értéket. Véleménye ezzel szemben az volt, hogy semmilyen dokumentum vagy bizonyíték nincs arról, hogy egyáltalán megkísérelték volna a szoftvert a piacon értékesíteni és ez sikertelen lett volna, ezáltal nincsen bizonyíték a valós piaci értékre. Ellentmondásosnak tartotta, hogy amennyiben a felperesi gazdasági társaság egyedül volt a piacon, akkor miért ment tönkre, ha pedig van olyan piaci szereplő, amely hasonló tevékenységet folytat, akkor miért nem érte meg megvásárolnia a szoftvert, illetve ha annak segítségével semmilyen haszon nem érhető el, akkor az átruházás miért történt meg az érdekeltségi körbe tartozó gazdasági társaság részére. Mindezek alapján azt állította, hogy a szoftver értékesítésével az alperesek a felperes gazdasági társaságot a bevételszerző tevékenységétől megfosztották, ennek következtében a hitelezők követeléseinek kielégítését meghiúsították.

A felperes álláspontja szerint az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, azaz 2006. december 31. napját követően (ideértve a 2006. december 30-ai szerződéskötést is) az ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, a szoftver értékesítésével a felperesnek 15.225.992 Ft vagyonsökkenést okoztak. Tekintettel arra, hogy egymás tevékenységéről tudomással bírtak, a vagyonsökkenést közösen okozták, a felelősségük a vagyonsökkenésért egyetemleges.

Az I. és a II. r. alperes a felülvizsgálati ellenkérelmeikben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül, és azt a felhozott indokok alapján nem találta jogszabálysértőnek.

A felperes a felülvizsgálati kérelemben nem sérelmezte, hogy az

eljáró bíróságok a keresetét miként értelmezték, nem vonta kétségbe a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját.

A felperes nem vitatta, hogy az adós vagyonát megítélése szerint csökkentő ügyletek megkötésének időpontjában a II. r. alperes nem volt az adós ügyvezetője. Nem állította, hogy a II. r. alperes árnyékügyvezetőként járt volna el, és erre alapozva kérné a felelőssége megállapítását. Önmagában az, hogy a I. r. alperes - a felperes állítása szerint - tudott az ügyletekről, a felelősségét nem alapozza meg.

A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúriának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a szoftver értékesítésével az I. r. alperes az adóst megfosztotta-e a bevételszerző tevékenységétől és ezzel a társaság vagyonát csökkentette-e a módosított keresetben megjelölt összeggel.

A felperes által is elfogadott, aggálytalan szakértői vélemény, amelyet a felperes a végleges keresetmódosításának is alapjává tett, egyértelmű abban, hogy a felperes által megjelölt 15.225.992 Ft vagyonszökkenés számviteli veszteségként került kimutatásra. A szakvéleményben írtak szerint ezen számviteli veszteség tényleges kárként nem értékelhető, mert tényleges kár akkor érte volna az adóst, ha az értékesítés során realizált nettó vételár alacsonyabb lett volna a piaci árnál, amit azonban a szakértő nem talált megállapíthatónak a program korlátozott hasznosíthatósága miatt. A szakértő a program hasznosíthatóságának kérdésében kialakult véleményét indokolva részletesen kifejtette, hogy az immateriális javak létrehozásának célja a C. bútormárka értékesítési lehetőségeinek bővítése volt. Ebből adódóan független külső piaci partner felé a szoftver nem bírt tényleges értékkel, az csak az érdekeltségi körön belül, az alapjog jogosultságával (C. márkanev) rendelkezők részére volt használható. Véleménye szerint ebből adódóan nem bírt relevanciával a szoftver piaci értékének meghatározása.

A szakvélemény megállapításainak ellenkezőjét, az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére, a felperes csak állította, de nem bizonyította, amint azt sem, hogy a program megtartása esetén, annak használatával az adós társaság bevételt eredményező tevékenységet tudott volna folytatni, ez milyen volumenű bevételt jelentett volna, illetőleg ez a jövedelem, profit miért pontosan a számviteli veszteség összegével egyezett volna meg.

A Kúria végül hangsúlyozza, hogy a Cstv. 33/A. § szerinti felelősség megállapítása szempontjából - bizonyított vagyonvesztés hiányában - nincs jelentősége a vissza nem térítendő támogatással összefüggésben, illetve a

kölcsönszerződésben vállaltak - felperes által állított -
megsértésének.

Az előzőekben kifejtettekre tekintettel az eljáró bíróságok a bizonyítékok helyes mérlegelésével, helyes jogi következtetésre jutottak. Ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a II. r. alperes felülvizsgálati eljárással kapcsolatban felmerült költségét, amely a II. r. alperes jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az általános forgalmi adót tartalmazó ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg. Az I. r. alperesnek a felülvizsgálati eljárásban megítélhető perköltsége nem merült fel.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán a felperes által le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. szeptember 15.

Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke
Rápolti Barbara s.k. előadó bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró

A kiadmány hitelével: